

# Het plan van Klein Beertje

Een nieuw sprookje uit Het Berenhol

*Knus en zacht voelde mama's vacht. Klein Beertje twinkelde verliefd uit zijn oogjes.*

*Hij kroop nog dicht tegen Mama Beer aan en nestelde zich in haar warmte. Het voelde veilig, zo veilig samen in hun hol! Mama Beer zou vechten met al haar kracht als dat nodig was om hem te beschermen. Dat wist Beertje heel zeker. Hij voelde zich geborgen en vol vertrouwen.*

*De laatste zonnestraaltjes van de dag bereikten nog net de ingang van hun donkere aardehol. Smeltende sneeuw en ijs druppelden op een dikke holle tak in de buurt. Het klonk als muziek in Beertjes oren.*

*Wat fijn dat ze na een lange koude winter nu eindelijk weer buiten konden zijn! Dankbaar keek Mama Beer terug op een hele fijne dag samen. Ze was trots op Klein Beertje. Spelenderwijs had die vandaag heel veel geleerd: klauteren en klimmen, vissen vangen en honing vinden en vooral zijn eigen neus achteraan gaan.*

*Klein Beertje herinnerde haar weer aan wat ze zelf het liefst deed: spelen. De tijd voor de winter was Mama Beer druk bezig geweest met het zoeken, bouwen en inrichten van hun hol. Daarbij was ze het spelen*

*een beetje vergeten. Het berenhol was een gezellig winterhuisje geworden, met droge zachte bladeren op de grond en een rond aardeplafond. Hier werd Klein Beertje geboren.*

*Wat een zegen... Mama Beer keek verliefd uit haar ogen. Klein Beertje voelde zo heerlijk dichtbij.*

*"Spelenderwijs zal ik hem alles leren wat hij nodig heeft om zelf op pad te gaan," beloofde Mama Beer zichzelf.*

*Plotseling klonk in de verte een dof scherp geluid. Mama Beer keek zorgelijk. Gelukkig waren ze veilig in hun hol. "Het is niet alleen maar leuk daarbuiten," ging door haar heen. Dat wist ze allang. Maar hoe kon ze Klein Beertje hierop voorbereiden .....? Dat hield haar steeds vaker bezig de laatste tijd.*

*Alsof hij gedachten kon raden vroeg Klein Beertje onverbloemd: "Mama, waarom doen de mensen dat? Waarom schieten ze op ons?"*

*Mama Beer keek Beertje liefdevol aan: "De mensen doden nog steeds iets in zichzelf," zei ze. "Ze zijn doodsbang voor wat ze in ons herkennen. Ze zijn bang voor hun oerkracht en hun instincten. Ze wantrouwen hun lichaamswijsheid en vrezen het ergste als ze de tijd vergeten en weer gaan spelen met hun kinderen." Klein Beertje luisterde aandachtig naar de wijze woorden van Mama Beer. Het werd heel stil in hun hol. Ineens had Beertje een heel goed plan: "Zullen we de mensen uitnodigen in ons berenhol, Mama? Dan kunnen ze van ons leren."*

*"Niet gek," zei Moeder Beer. "Ze zullen zeker moeten wennen aan het donker dat ze hier tegenkomen." En als vanzelf zag ze beelden van mensenmama's met kleine kinderen, en sommigen met baby's in hun buik, die naar haar hol trokken. Hier overwonnen ze hun angst voor het donker en voor hun grote kracht en voor beren op de weg. Hier leerden ze spelen en knuffelen en bovenal hun eigen neus achternalopen.*

*Klein Beertje was al lang vertrokken naar dromenland. Hij ging op bezoek bij heel veel mensenbaby's en peuters en kleuters die moederziel alleen in een heel groot bedje sliepen. Verbaasd stond Klein Beertje te kijken: bijna naast alle mensenkinderen lag iets in bed, iets uit een bruine dode stof dat in de verte leek op zijn berenmama.*

**Dorothee Helmert**

024-3607967/info@het-berenhhol.com

Uit Kinder-Avonturenkrant 52, mei 2013

